

[Jan Køpke Christensen]

Når det drejer sig om Sydslesvig, så ved hr. J.K. Hansen godt, at vi under ingen omstændigheder ønsker at fjerne alle tilskuddene til Sydslesvig. Det er postuleret i offentligheden af hr. J.K. Hansen, men det skal også nok blive tilbagevist i offentligheden, for når man giver sig tid til at læse den alternative finanslov, finder man ud af, at det er korrekt, at vi ikke fjerner alle tilskuddene til Sydslesvig. Så det skal nok blive dokumenteret.

Men så vil jeg sige til sidst med hensyn til udtalelserne om, at det skulle give et fordummende samfund, når Fremskridtspartiet fik magt, som de havde agt, at det jo tydeligt viser, at hr. J.K. Hansen er af typen »Jeg alene vide«: Jeg ved præcis, jeg har siddet herinde længe, bliver der sagt af hr. J.K. Hansen, og så skal vi andre ikke komme og fortælle hr. J.K. Hansen noget om, hvad der er realitetens verden; det er sådan set flintrende ligegyldigt for hr. J.K. Hansen. Det synes jeg ikke er Folketinget værdigt, det må jeg nok erkende.

Men all right, vi kommer nok ikke videre i denne sag i dag, og så må vi dokumentere i offentligheden, at det, hr. J.K. Hansen er gået ud med i offentligheden, ikke er af virkelighedens verden.

Peter Duetoft (CD):

I virkeligheden bør alle i denne sal skamme sig. Vi bør skamme os, fordi den debat, vi har i dag, i virkeligheden er ude af proportion i en grad, der næsten siger sparto til hvad som helst.

Som det er sagt tidligere i dag, er der nogle af os, der har været i Rusland som valgobservatører i løbet af den sidste uge. Der har man virkelig et land, der er ved at gå økonomisk op i limningen, og dér har man virkelig et land, der politisk er ved at gå op i limningen. Der er fattigdom, og der er tiggeri, og der er nynationalisme i en sådan grad, at det også kan blive farligt for os. Det er farligt for dansk sikkerhed, det, der er sket, og det er farligt for dansk sikkerhed, at ekstreme kræfter i deres politiske liv har vundet frem.

Og så kommer man hjem, og det første, man oplever, når man kommer hjem derovrefra, er, at det, der virkelig deler det danske Folketing, er, om et kontor med 40 ansatte, der ligger 30 kilometer fra et andet sted, nu skal ligge det ene sted eller det andet sted. Det er virkelig, hvad der kan få nationen til at slå i Danmark.

Eller i dag, hvor salen virkelig var delt over i en rød og en grøn side en af de gange, vi så på den nu virkende afstemningskasse heroppe. Det var et forslag om et ændringsforslag til kasinoloven. Jeg siger det, fordi jeg mener, det er meget vigtigt, at vi får sat vores egne problemer i relief. Det, vi har i Danmark, er noget så privilegeret, at det er luksusproblemer, der burde kunne løses – og det endda i meget bred enighed – i dette Folketing.

Jeg vil gerne minde om, at det, man har oplevet i Rusland i den sidste uge, det negative valg, der kom derovre, kom, fordi politikerne talte sig fra hinanden. Det kom, fordi befolkningen følte, at politikerne og deres diskussioner var fjerne, og at de ikke vedkom dem. Det blev et spørgsmål om nogle taburetter i stedet for et spørgsmål om problemløsning. Og jeg må altså sige, at når jeg i dag har hørt diskussionen mellem regering og opposition, så kan jeg ikke tilbageholde den tanke, at det jo også passer meget godt på den danske diskussion: At man hiver småting frem hist og her, fordi man nu skal slå, og at det så er med til at skabe et billede af et Folketing, hvor vi er uenige om alt, men hvor kendsgerningen jo er, at man med lidt god vilje sagtens kunne blive enige om det meste.

Vi har det godt i Danmark globalt set, men naturligvis – og det vil jeg gerne understrege – rammer det meget hårdt på den enkelte, der har nogle specielle problemer og tilhører de udsatte grupper. Naturligvis er hver enkelt arbejdsløs ramt ganske hårdt. Naturligvis er hvert enkelt menneske, der er i en udstødt gruppe, ramt meget hårdt.

Det, jeg har sagt, hvor jeg sammenligner os globalt, er naturligvis ikke, at vi ikke skal tage disse menneskes problemer alvorligt, men derfra og så til at lave det skuespil – som jeg opfatter det, der er foregået i dag – hvor man i virkeligheden slås på en meget fiktiv bane og laver grøftegravning, er der altså et skridt.

Naturligvis kan man da forstå, at oppositionen er nødt til at vælge de her småtterier som udgangspunkt for den debat, der er nu. Og jeg kan også godt forstå, at oppositionen er nødt til at vælge frygten som sit våben, for det er jo det eneste, oppositionen har tilbage. Rent faktisk er der jo ikke noget, man kan anfægte i den politik, der føres; men så kan man selvfølgelig altid gøre folk utrygge og dermed måske